

TÜRKİYE ve TÜRKİYE KÜRDİSTANI SOL BİRLİĞİ (SOL BİRLİK) KURULDU

Aralarında partimizin de bulunduğu Türkiye ve Kürdistanlı 6 sol partinin yaklaşık bir yıldır sürdürdükleri güç ve eylem birliği görüşmeleri Aralık 1984 başlarında sonuçlandırılarak "TÜRKİYE VE TÜRKİYE KÜRDİSTANI SOL BİRLİĞİ (SOL BİRLİK)" adı altında bir güçbirliği oluşturuldu.

Sol Birlik'i oluşturan PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP ve TSİP'in en üst düzeyde temsil edildikleri bir dizi oturum sonucunda, SOL BİRLİK'in oluşturulması yanında, kapsam ve düzeyi faşist diktatörlüğü yıkmakla sınırlı olmayan, Türkiye ve Kürdistan halklarının ulusal ve sosyal kurtuluşunun sağlanması için köklü devrimci dönüşümlerin zorunluluğunu önüne koyan ve bunun için de sol güçlerin faşizmin yıkılmasından sonra da ortak mücadelelerini sürdürebileceklerini vurgulayan "TÜRKİYE VE TÜRKİYE KÜRDİSTANI SOL BİRLİĞİ DEKLARASYONU" ile faşist diktatörlüğe karşı olan tüm sınıf ve tabakaların ortak çıkarlarını yansıtan "DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ PLATFORMU" nun programı da kabul edildi. Toplantıdan hemen sonra yayınlanan "DUYURU" ile Sol BİRLİK'in kuruluşu açıklandı. (PPKK Yayınları arasında büroşür olarak da çıkan SOL BİRLİK'in kuruluş belgelerini ayrıca bu sayımızın özel ekinde de yayınlıyoruz.)

Hiç kuşkusuz, SOL BİRLİK'in oluşumu, 5. yılına giren faşist Evren cuntasına karşı şimdiye kadar çeşitli düzeylerde sürdürülen güç ve eylem birliği, cephe çalışmalarında kaydedilen en önemli ve umut verici adım

oldu. Evet bir kaç kez, bazılarında sayıları 20'ye varan parti ve örgütler bir araya gelerek güç ve eylem birliklerinin bazı sorunları üzerinde konuştular, tartıştılar; ama sömürgeci faşist diktatörlüğe karşı Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesini örgütleme yolunda sağlam ve umut verici herhangi bir adım ne yazık ki bir türlü atılmadı. Böylesi bir adım atamamanın sancısı ve yarattığı boşluk sürekli derinden hissedildi.

İşte bu yönüyle de ele alındığında, 6 sol parti arasında oluşturulan SOL BİRLİK'in son 4 yıl içinde atılan en sağlıklı ve ileri adım olduğu rahatlıkla söylenebilir, SOL BİRLİK, her ne kadar 6 parti tarafından oluşturulmuşsa da, gerek Türkiye ve Kürdistanlı komünist ve devrimci demokratik güçlerin birliğine, gerekse de tüm anti-faşist güçlerin yer alabileceği ortak mücadele platformuna yaklaşım biçimi; SOL BİRLİK'in kuruluşuna kaynaklık eden girişim ve çabaların ilkeselliği; daha başından SOL BİRLİK'in rolü ve önemini açıkça ortaya koyuyor.

Bilindiği gibi böylesi bir birliğin oluşumuna birden gelinmedi, 6 sol parti arasında Kasım 1983'te başlayan güç ve eylem birliği görüşmeleri belli aralıklarla sürekli sürdürüldü. Bir taraftan program çalışmaları sürdürülürken öte yandan da somut gelişmelere ilişkin ortak tutumlar geliştirildi işbirlikleri yapıldı. Bu tutumların bir parçası olarak 25 Mart yerel seçimlerinde 5 sol parti (PPKK, TİP, TKEP, TKP ve TKSP) ortak bir bildiri ya-

yınladılar. Türk delegasyonunun Avrupa Konyeyi toplantılarına kabul edilip edilmeyeceğinin tartışıldığı dönemde, bugün SOL BİRLİK'i oluşturan 6 sol parti yaptıkları ortak bir açıklamada, Evren cuntasının teşhir ve tecrit edilmesi, Türkiye ve Kürdistan halklarıyla dayanışmanın yükseltilmesi çağrısında bulundular. Ve bu ortak tutum yönlendiriciliğinde B. Avrupa'nın dört bir yanında çeşitli kampanya ve eylemler düzenlendi. Tüm bunlarla Türk delegasyonunun konyeyi toplantılarına katılması önlenemedi, ama demokrasi güçlerinin görüş ve istemleri konyeyi toplantılarında yankılandı, Türk delegasyonu ve B. Avrupa gericiği tartışmalardan bir hayli zorlandı. 6 sol partinin bu somut olaya ilişkin yaptıkları işbirliğinin gösterdiği etkinlik, sağlıklı ve ilkesel işbirliklerinin önemini bir kez daha kanıtladı.

Bu arada 6 parti arasında görüşmeler de belli bir düzeye geldi ve olgunluk kazandı. Taraflar en üst düzeyde temsil edilecekleri bir toplantı konusunda görüş birliğine vardılar. Ve bu inançla öteden beri sürdürülen görüşmelerin olumlu bir biçimde sonuçlandırılması için Aralık 1984'te düzenlenen toplantıda SOL BİRLİK oluşturularak güç ve eylem birliği çalışmaları yeni bir düzeye yükseldi.

Partimiz, SOL BİRLİK'i Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesinin örgütlenmesi yolunda önemli ve daha da ilerletilmesi, güçlendirilmesi gereken bir adım olarak görüyor; SOL BİRLİK'e büyük bir değer veriyor.

HER ŞEY PARTİ İÇİN !

Polise Karşı Devrimci Uyanıklık

Ferhad ÇELENG

Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkının davasına azmetmiş partililer olarak emperyalizme, sömürgecilliğe, yerel gerillliğe ve burjuvazinin bugünkü devlet biçimi faşizme karşı çok yönlü bir mücadele vermekteyiz. Özellikle biz komünistlerin, yaşamın tüm alanlarında, köhnemiş kapitalist düzene karşı mücadele vermemiz, uzak ve yakın stratejik hedeflerimizin, güncel acil görevlerimizin bizlere yüklediği tarihsel sorumluluklardan kaynaklanıyor.

Ne var ki sömürgeci düşman da boş durmuyor. O, ellindeki tüm baskı araçlarıyla ulusal ve sınıfsal mücadelemizi yoketmek için en çirkef oyunlara başvuruyor ve saldırıyor; kendi sömürü düzenini daha uzun süreli kılabilmek için diğer ülkelerin burjuvazisinin de deneyimlerinden yararlanıyor, yeni yol ve yöntemler deniyor, önceden denediklerinden dersler çıkarıyor ve devrimci mücadele safıdaki en ufak bir zaaf, ihmalkarlık, dikkatsizlik ve yanlışlıktan yararlanabilmenin planlarını yapıyor, uyguluyor. Tüm bunlar, sömürü düzeni varoldukça düzen mücadelesinin doğası gereği olacaktır ve bu uzlaşmaz karşıtlik sürecidir.

Bu dışı dış mücadelede, sömürgeci burjuvazinin ulusal ve sınıfsal muhalefete yönelttiği saldırılarda başvurduğu polisyeye önlemler ve girişimler önemli bir yer tutar. Buna karşın örgütlü halk güçleri de örgüt ve mücadelenin güvenliği, sürekliliği için burjuvaziyeye karşı mücadeleden doğal bir parçası olan siyasi polise karşı mücadelede gereken azami uyanıklık, duyarlılık, dikkatlilik ve devrimci kurnazlığı göstermek zorundadırlar.

POLİS TEHLİKESİ SÜREKLİ VARDIR

Egemen güçler kendi iktidarlarını korumak ve güçlendirmek, gelişen toplumsal muhalefeti etkisizleştirmek, komünist ve "böğüçler"i'nin "başını ezmek" için sürekli bir çalışma içindedirler. Yaklaşık bir milyontuk ordu, yüzbinlerce polis, sayısız

ajan ve provokatör, muhbir, mahkemeler, yasalar hep burjuva düzeninin güvenliği, "milletin birliği ve bütünlüğü"üğüünde harıl harıl çalışıyorlar. Ve varlıkları sömürü düzeninin korunması temeline dayanıyor. Bu türden baskı ve zulüm araçlarının en ön saflarında bulunanlar siyasi polisler, ajanlar ve provokatörlerdir. Bunların mesleği, gün-boyu, "devlete yönelen iç mihraklar"la hesaplaşmadır. Ajan ve provokatörler, muhbirlere aracılığıyla bilgi toplama, değerlendirme; örgütlü halk güçlerine ağır darbeler indirme ve gerektiğinde daha geniş operasyonlara önayak olma, siyasi polis ve devlet mekanizmasında yuvalanmış çeşitli gizli-açık odakların günlük "olağan" görevleri arasındadır. Bu alanda, burjuvazi, amaçlarına varmak için milyarlarca lira harcamakta, ihtiyaç duyduğu oranda uzmanlaşmış kadroya sahip olmak için NATO ve Pentagon başta olmak üzere CIA ve diğer emperyalist-kapitalist ülke terör ve ajan örgütlerinin birçok olanaklarından yararlanmaktadır.

Bu nedenle polis tehlikesi sürekli vardır. Hele parti ve yığın çalışmasının yükseltildiği, yeni bir toparlanmanın sürdürüldüğü ve de desifrasyonun, yığınlığın karamsarlığın, apolitikleşmenin alabildiğine arttığı dönemlerde bu tehlike daha da artar.

DEVRİMCİ UYANIKLIK ZORUNLUDUR

Açıktır ki polis tehlikesinin farkında olmak, gerektiğinde yer ve zamanında önlem olarak örgüte yönelmiş tehlikeyi bertaraf etmek veya en azından zararları olanaklı en aşağı düzeye indirebilmekle birleştirilebildiği takdirde polise karşı örgüt ve mücadelenin güvenliği sağlama alınması demektir. Bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesi her ne kadar birinci planda uzmanlaşma ve işbölümünün bir gereği olarak örgüt yönetimine düşüyorsa da genel olarak düşünüldüğünde her devrimcide olması gereken en önemli özelliklerden biri de hiç kuşkusuz siyasi polis ve provokatörlere,

muhbirlere karşı aşgari bir uyanıklıktır, dikkattir, kurnazlıktır, işi ihtimallere ve iyiniyete bırakmamaktır. Herkesin siyasi polise karşı uzmanlaşması ve onunun tüm kurallarıyla oynaması ne mümkündür ne de yüzbinlerin, milyonların partisi olma mücadelesinin doğası buna elverişlidir. Tabii ki bu alanda uzmanlaşmış insanların rolü ve önemi büyüktür ve örgüte yönelecek tehlikeleri büyük bir ustalıkla bertaraf etmek; polisin oyunlarını, binbir entrikalarını açığa çıkarıp teşhir etmek; düşmanın zayıflıklarından yararlanıp örgütün güvenliğini daha da güçlendirmek bu alanda uzmanlaşmış, siyasi polise karşı mücadelede deneyimli kadroların varlığına doğrudan bağlıdır.

Ama bazı görevler vardır ki, hiç de böylesine bir uzmanlaşmaya gerek yoktur. Örneğin, önceden örgüte yönelik bir operasyon gerçekleştirmişse, burjuvazinin kısa bir sürede de olsa tekrar örgüte yönelmenin planlarıyla meşgul olduğu veya operasyonları tüm örgüte sıçratmak için en ufak bir ihmalkarlığı, zayıflığı, lüpcunu kolladığı gerçeğinin farkında olmak ve aşgari bazı önlemler almak için polise karşı mücadele sanatında uzmanlaşmak gerekmiyor. Ya da herhangi bir birime yönelik operasyonun diğer birimlere sıçramaması için ihtiyacı amacıyla bile olsa sözlü edilen birimle bağlantıları olanları korumaya almayı düşünmek için de uzmanlaşmak gerekmiyor. Aynı şekilde şu veya bu nedenle örgüt dışına düşmüş insanların kendil konumları oranında partilileri tanıdığı ve parti sırlarını bildiği, herhangi bir yakalanma durumunda bunların tüm bildiklerini polise anlatabileceğini düşünmek için de kahin olmak gerekmiyor. Evet tüm bunlar, polise karşı mücadele sanatında uzmanlaşmış kadrolarla daha kolay atlatılabilir veya zararlar, tahribatlar büyük ölçüde önlenebilir; ancak artık olma ihtimalleri tümüyle ortaya çıkmış tehlikelerin önlenmesi için olması gereken aşgari bir uyanıklığı, duyarlılığı, kurnazlığı göstermek ve "belki sıçramaz" mantığını dışlamak, her devrimcide olması mutlak zorunlu olan özelliklerdir. Ülkemizin ve diğer ülkelerin mücadele tarihinde de bu yönde sayısız öğretici dersler vardır●

NEDEN SOL BİRLİK ?

Aralarında partimizin; Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin de bulunduğu parti'nin yaklaşıklık bir yıldır sürdürdüğü güç ve eylem birliği çalışmaları olumlu bir sonuca vardı. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği (SOL BİRLİK) kuruldu.

Sol Birlik, faşist diktatörlüğün işbaşına gelmesinden dört yıldan fazla gibi uzun bir sürecin geçmesinden sonra kurulabildi. Bu anlamda gecikmiş bir adım olduğu açık. Fakat içinde yaşadığımız toplumsal ve siyasal koşullar gözönüne getirildiğinde mutlaka atılması gereken bir adım olduğu da, aklı başında hiçbir devrimcinin, yurtseverin ve anti-faşistin yadsınamayacağı bir gerçek. 12 Eylül 1980 darbesinden bu yana faşist diktatörlük, halklarımız üzerinde baskı, sömürü ve terörü bütün acımasızlığıyla sürdürüyor. Diktatörlük koşullarında, Türkiye, çok daha pervasızca ABD emperyalizminin ve saldırgan NATO'nun bölgemize yönelik düşmanca planlarında yer alıyor. Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelerle, komşu halklara karşı saldırgan amaçlar peşinde koşan düşmanca bir politika güdüyor. Yalnız Türkiye Kürdistanı'ndaki halkımıza karşı değil, diğer parçalarındaki Kürt halkına karşı da imhayı amaçlayan kompoların içine giriyor. Topraklarımızda ABD nükleer silahlarını ve üslerini konumlandırarak, halklarımızın geleceğini de karartmak istediğini açıkça belli ediyor.

Buna karşın faşist diktatörlük karşıtı güçler, bu dört yılı aşan sürede diktatörlüğe karşı güçlerini bir türlü birleştiremediler. Burjuva anti-faşist muhalefet; sosyal demokratlar, burjuva liberal ve reformist çevreleri, muhalefetten ziyade uzlaşma ve teslimiyet zemininde seyretmekte ısrar ediyorlar. Emekçi halk yığınlarının safalarında köklü devrimci dönüşümler özlendi taşıyan nüvelerle yüklü hoşnutsuzluk ve muhalefet, Kürt halkının ulusal demokratik haklarına kavuşma istemiyle yüklü sosyal ve siyasal varlığı, burjuva anti-faşist güçleri ırkıtıyor. Onlar demokrasiden, insan haklarından "sosyal adaletten" hak eşitliğinden bahsetmelerine rağmen ikiyüzlüklerini, emekçi halklarımızın gerçek özlem ve istemlerinin önüne geçmek için fa-

şizme uzlaşmakla gösteriyorlar. Muhalefetlerini diktatörlüğe yasalarından çerçevesinde, ulusal sınırlarda tutmakla gösteriyorlar.

Öte yandan diktatörlüğe karşı daha aktif ve gerçek bir muhalefet konumunda bulunan devrimci-demokratik güçler, adıkları yaralardan, içine düştükleri zaaf ve gerilemelerden bir türlü kendilerini kurtaramadılar. Dağınıklık sürüyor. Bugüne kadar hemen tüm devrimci-demokratik güçler faşizme karşı birleşme gereğini dile getirtiler. Bu amaçla zaman zaman ortak toplantılar, görüşmeler oldu. Hatta kimi örgütler birlik yolunda, kendilerinin bazı adımlar attılar. Fakat tüm bu girişimler ya hemen başarısızlığa uğradılar ya da kısa ömürlü oldular. İşte SOL BİRLİK bu koşullarda, ve dört yılı aşkın süredir birlik yolunda atılmaya çalışılan kimi adımların deneyiminin ardından kuruluyor. SOL BİRLİK, hem Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci demokratik güçleri, hem de tüm anti-faşist safalarda varolan bölünmeye, dağınıklığa son vermek yolunda atılması gereken bir ilk adım olarak kuruluyor. SOL BİRLİK DEKLARASYONU bu inancı açıkça dile getiriyor: "Faşist diktatörlüğün zorbalığı ve saldırganlığı, onun çok güçlü olmasından değil, demokrasi güçlerinin bölünmüş ve dağınık olmasından kaynaklanıyor. Bugün hiçbir politik güç, tek başına ılıkevil sürdürülenmekte olduğu tehlikeli gidisten kurtarmaz, faşist diktatörlüğe son veremez, ulusal ve toplumsal kurtuluşu yoluyla açamaz. Bu nedenle güçlerimizi birleştirmemiz zorunludur.

"Bizler, Kürdistan Öncü İşçi Partisi, Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Emek Partisi, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi ve Türkiye Sosyalist İşçi Partisi bu sorumluluk duygusuyla işçi sınıfımıza ve emekçi halklarımıza karşı görevlerimizi yerine getirebilmek, sol güçlerin dağınıklığına bir son verebilmek, en geniş demokrasi güçlerinin birliğini sağlayabilmek, faşist diktatörlüğü yıkmak, ulusal ve sosyal kurtuluşu yoluyla açabilmek için bizi birleştiren ortak anlayışlar doğrultusunda gücümüzü birleştirmeye ve aramızda kalıcı bir işbirliği oluşturma ka-

rarı aldık."

OLASI GERÇEKÇİ ALTERNATİF

SOL BİRLİK, faşist diktatörlüğün yıkılması sorununu, "günlüğün en acil politik görevi" olarak belirliyor. Çünkü Sol Birlik'e göre ; "Barışçı ve demokratik bir Türkiye'nin yolunu açmak için, Türkiye'yi emperyalizmin saldırgan politikasına arac olmaksızın kurtarmak, halkın temel demokratik hak ve özgürlüklerini yeniden elde etmek ve genişletmek, emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirmek, ekonomik çöküşü engellemek ve Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıyı ortadan kaldırmak için ülkemizin faşist diktatörlüğün ötekimlerini yeniden kurtarılması zorunludur." Gerçekleşmeleri, faşist diktatörlüğün alaşağı edilmesine bağlı yukarıda sözkonusu edilen ekonomik, toplumsal ve siyasal dönüşümler, hiç kuşkusuz halklarımızın gerçek kurtuluşlarını sağlayacak dönüşümler değil. SOL BİRLİK de, hiç kuşkusuz bu inançta değil. Bunlar halklarımızı gerçek kurtuluşa götürecektir yol açacak olan asgari dönüşümlerdir. Ve içinde bulunduğumuz koşullarda Türkiye ve Kürdistan'daki en geniş anti-faşist güçleri bir araya getirecek, ortak bir platforma, faşizme karşı mücadelede birliklerini sağlayacak asgari taleplerin çerçevesidir. Böylece bir inanca hareketle SOL BİRLİK çeşitli demokratik sosyal, siyasal ve ekonomik talepleri içeren bir "Demokratik Güçbirliği Platformu" önerisi yapıyor. SOL BİRLİK, Demokratik Güçbirliği Platformu'nda yer alan taleplerin hayata geçmesi için mücadele görevini önüne koymakla birlikte, bu talepleri gerçekleştirme mücadelesini kendisiyle sınırlı tutmuyor. Sözkonusu taleplerin hayata geçmesi için SOL BİRLİK "geniş demokrasi ve barış güçlerinin cephesinin kurulmasını amaçlıyor. Bu cephe, barış ve demokrasi yanlısı, anti-faşist Türk ve Kürt tüm güçlerin cephesi olmalıdır."

Bu konumuya, SOL BİRLİK'in halklarımız ulusal ve toplumsal kurtuluşu yolu üzerinde en büyük engel durumuna gelmiş olan faşist diktatörlüğü yıkmak ve faşizm karşıtı Türkiye ve Kürdistanlı tüm toplumsal sınıf ve katmanlarını asgari ortak çıkarlarını ifade eden ekonomik, toplumsal ve siyasal dönüşümleri gerçekleştirmek için ola- sı en gerçekçi alternatifini sunuyor. Bütün anti-faşist güçler böylece bir alternatif üzerinde birle-

şebirler.SOL BİRLİK'in ve için de yer alan partilerin bu yolda üzerlerine düşen tüm sorumlulukları yerine getireceklerini "Deklerasyon" çok açık bir dille ifade ediyor

"PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP ve TSİP geniş barış ve demokrasi güçlerinin cephesinin kurulmasına, onların ortak bir program etrafında bir araya gelmelerine yardımcı olmak için, hiçbir ön koşul tutmaksızın, milyonlarca emekçinin somut istemleri uğrunda yürüttükleri mücadele içinde, her düzeyde ve alanda eylem birliğini gerçekleştirmek için aralıksız ortak çaba sarfetmeyi sürdürecektir."

NEDEN SOL BİRLİK?

Altı sol partinin içinde yer aldığı bu birlik platformu,"Deklerasyon"da belirlenen çerçeveye, amaçları, halklarımızın kurtuluşu yolunda kısa ve uzun erimli dönüşümlere ilişkin bakış açısıyla ve içinde yer alan partilerin niteliğiyle anti-faşist demokratik bir birliği aşan devrimci demokratik nitelikli bir birliktir. SOL BİRLİK acil görev olarak faşist diktatörlüğün yıkılmasını ve "Demokratik Güçbirliği Platformu"nda yer alan ekonomik, siyasal ve sosyal dönüşümleri gerçekleştirecek demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesini önüne koymuştur, ama bunun, halklarımızın nihai kurtuluşu demek olmadığına inanıyor ve açıkça ilan ediyor: "Bugüne kadarki gelişmeler göstermiş ki köklü anti-emperyalist, devrimci dönüşümler gerçekleştirilmeden bunalıma son vermek ve halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluşunu sağlamak mümkün değildir.Emperyalizmle her türlü bağımlılık ilişkilerine son veren, tekelci sermayenin elindeki büyük üretim ulaşım araçlarını kamulaştıran, onun toplumsal yaşam üzerindeki ideolojik-politik egemenliğine son veren, Kürt ulusunun kendî kaderini özgürce belirleme hakkını tanıyan ve köklü bir toprak devrimini gerçekleştiren (ki bu Türkiye'de halk devriminin ve Kürdistan'daki ulusal demokratik halk devriminin zaferi ve sosyalizme kesintisiz yönelmesi demektir B.N) halk iktidarı, halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluşu yoluna açacaktır.

Faşist diktatörlük yıkıldıktan sonra da partilerimizin içinde yer aldığı devrimci güçler, işçi sınıfı öncülüğünde demokratik halk iktidarı doğrultusunda mücadelelerini yukarıdaki amaçlara

varmak için sürdürecektir." (Deklerasyon).İşte SOL BİRLİK böylesi bir inancın platformudur. Bu ortak inancın gereği olarak kurulmuştur.

Kuruluşunun ikinci nedenini de SOL BİRLİK şöyle belirtiyor :

"Faşist diktatörlüğün yıkılması ancak en geniş anti-faşist güçlerin eylem ve cephe birliğinin örülmesiyle mümkündür. En geniş anti-faşist güçlerin eylem birliğinin sağlanmasında anti-emperyalist sol güçler arasındaki birlik önemli bir rol oynayacak ve bu süreç daha da hızlandırılacaktır."

Bugün anti-faşist geniş bir cephenin kurulmamasının nedenlerinden biri de sol güçler arasındaki dağınıklığıdır. Sol güçlerin dağınıklığı, anti-faşist bir cephenin örülmesinde çekim merkezi olabilecek, halklarımız safında kendisini kabul ettirecek bir devrimci alternatifin yokluğunu getirmiştir. Bir parti tek başına, içinde yaşadığımız koşullarda böylesi bir rolü oynayabilme olanaklarından yoksundur. Buna karşın sol güçlerin (parti ve örgütlerin) birliğinden oluşacak kolektif bir devrimci irade, anti-faşist en geniş güçlerin cephe birliği sağlanmada bir kaldıraç olabilir, bir çekim merkezi yaratabilir. İşte SOL BİRLİK'i doğuran nedenlerden biri de budur.

Öte yandan SOL BİRLİK, bugünkü aşamada altı sol parti tarafından kurulmuş olmasına rağmen kendisini salt altı partiyle sınırlamıyor. Aslında daha

başlangıcında da altı sol partiyile yola çıkma gibi bir anlayıştan hareket etmedi. Diğer sol partilerle devrimci demokratik güçlerle birlikte böylesi bir platformun yaratılması için önerilerde bulundu, çaba gösterdi. Ancak platformda sadece altı sol parti yer aldı. SOL BİRLİK'in başlangıçta altı sol partiyle kurulmuş olmasının nedeni budur. Kurulmuş olduktan sonra da SOL BİRLİK, diğer tüm devrimci demokratik partilere açıktır. Her iki halkın devrimden, köklü devrimci dönüşümlerden yana parti ve örgütleri böylesi bir birliktir.

SOL BİRLİK'İ YAŞATMAK VE GÜÇLERİMEK HER DEVRİMCİ YURTSEVERİN GÖREVIDİR

Partimiz, SOL BİRLİK'i Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadelesi yolunda atılmış çok önemli bir adım sayıyor. Ancak böylesi bir adımın atılmasıyla herşey bitmiyor. Hatta bu daha ilk adımdır da denebilir. Bize düşen görev bu adımı daha ileri ve sağlam adımlarla pekiştirmek, SOL BİRLİK'in yüklenmiş olduğu misyonu halklarımız arasında kök salması, diğer devrimci halk güçlerini de içine alması ve önüne koyduğu hedefleri hayata geçirmesi için var gücümüzle çalışmaktır. Aslında bu görevler, inancımız odur ki, yalnız SOL BİRLİK'te yer alan partilerin değil, diğer tüm devrimci yurtsever güçlerin de omuzlarındadır.

PPKK Dış İlişkiler Bürosu'nun Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 17. Kuruluş Yıldönümü nedeniyle FHKC Merkez Komitesi'ne gönderdiği kutlama mesajı

FİLİSTİN HALK KURTULUŞ CEPHESİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli yoldaşlar, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 17. kuruluş yıldönümünü candan kutlarız.

Emperyalizm ve gericilik tarafından Filistin halkının başına örülerek istenen oyunları ve O'nun tek ve meşru temsilcisi olan FKÖ'nü bölme girişimlerini boşa çıkarma uğrunda Kürdistan halkı ve O'nun Partisi Filistin halkının yanındadır.

Birgün mutlaka Filistin halkı,

emperyalizmin, gericiliğin ve siyonizmin planlarını boşa çıkaracak ve Filistin toprakları üzerinde yabancı işgale son verip kendi bağımsız ve demokratik devletini kuracaktır.

Yoldaşlar, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin 17. Kuruluş yıldönümünü tekrardan candan kutlarız.

Kahrolsun Emperyalizm, Gericiлик ve Siyonizm.

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi.

2.12.1984

PPKK

Dış İlişkiler Bürosu

ÖZAL'IN UYGULAMALARI KİME YARADI ?

1983 yılı Aralık ayının 13.günü kamuoyuna açıklanan, programı T.Özal tarafından 6 gün sonra TBMM'de okunan ve ve 24 Aralık günü "güvenoyu" alan ANAP Hükümeti'nin 1.yılı oldu. Bu bir yıllık süre halklarımız yararına hiçbir şey getirmedi.

Özal Hükümeti, kendisinden önce işbaşında olan Ulusu Hükümeti'ni geride bıraktıracak derecede baskı, terör ve sömürüyü yoğunlaştırdı. Bu bir yıllık süre, Türkiye ve Kürdistan halkları için yaşamın daha da yaşanmaz hale gelmesi anlamını taşıdı.

6 Kasım seçim komedyasına uygun düşen bir "meşru"luk kazandıktan hemen sonra; T.Özal ve takımı, toplumsal yaşamda daha etkin bir rol oynamaya soyundu. Partimizin gerek seçimler öncesi gerekse de seçimler sonrası değerlendirilmelerinde belirtildiği gibi, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin has adamı T.Özal; 24 Ocak ekonomik sefalet programını -çünkü halklarımıza istikrarlı bir ekonomi değil sefaletli getirdi- katı ve diğer partilerle kıyaslandığında daha çürükçarca, deyim yerindeyse "şok" yaratıcı bir tarzda uygulama çabalarına girişti. ABD'ni parabolarından aldığı derslere uygun yöntemlerle yalan, iftira ve demagoji temelinde propagandalara girişti. Ama tüm çabalarına rağmen "demokrasie geçiş yapıldığı" veya "yapılmakta olduğu" yolundaki tezlerini iç ve dış kamuoyuna benimsetemedi. Buna karşın, generallere elele halk yığınlarını üzerindeki sömürüyü yoğunlaştırdı. devlet terörünü estirdi. Bir yıl daha yığınların demokratik istemlerine süngüyle yanıt verdi.

Turgut Özal başkanlığındaki ANAP Hükümeti'nin işbaşına gelirken ileri sürdüğü program, tüm demagoji ve yalanlara rağmen kendisine "her şey tekelci için" şiarını rehber edindi. Uluslararası emperyalist tekelci, finans kuruluşlarının ve Türk tekelci burjuvazisinin çıkarlarını en yüksek düzeyde korumak,

Özal Hükümeti'nin temel amacı oldu. Yapılan uygulamalar ve alınan tüm kararlar, buna göre biçimlendirildi. İşçilere, köylülere, küçük esnaf ve zanaatkarlara, memurlara, emeklilere, küçük ve orta düzeydeki işletmecilere karşı ekonomik ve politik saldırılara girişildi. Bu korkunç saldırılar sonucunda emekçilerin kemerleri sıkılabildiği kadar sıkıldı. Küçük ve orta çaplı binlerce işletme iflas bayrağını çekti.

Özal Hükümeti, İMF, Dünya Bankası, OECD gibi örgütler nezdinde puan topladı, "güvence" ilan edildi. Uluslararası ve Türkiye'deki tekelci yararına alınan hızlı "önlemler"le devlet denetimini kısıtlandı, bürokratik engeller kaldırıldı, tekelciye daha rahat bir yol açıldı. Böylece tekelci kısıtları kısa sürede seri operasyonlarla sömürülerini arttırarak güçlenmeleri sağlandı.

Yabancı sermayeyi teşvik edici kararlar alındı. Tarım, enerji sanayi ve madencilik sektörleri yabancı sermayeye tamamen açıldı. Teşvik edici büyük vergi indirimlerine (çoğunlukla yüzde yüz) gidildi. Devlet işletmelerinin (KİT, köprü, baraj, E-5 karayolu vb. gibi)yerli ve yabancı tekelciye satışı kararlaştırılarak, bunlardan bir kısmı piyasaya sürüldü, diğerleri sırada bekliyor.

Özal Hükümeti, kar getireceğine, sermayedarların sermayelerini kısa sürede arttırarak, onları palazlandıracağına inandığı devlet denetimindeki işyerleri ve kar alanlarının hepsini hızla elden çıkarmaya, tekelci devletmeye çalışıyor. Hükümet ekonominin tüm can damarlarını tamamen tekelci emrine, mülkiyetine vermekle tekelci devlet kapitalizmi koşullarında; en güçlü tekelci "devlet içinde devlet" konumuna kavuşturulmaya çalışıyor. Ekonominin karlı alanlarında devlet etkinliğini asgari düzeye düşüren, tekelci devlet işbirliğini güçlendiren, tekel zararlarını veya karlarını devlet kasalarından karşılayan ve bu şekilde de hazineyi tekelci kasası durumuna getiren hükümet; emekçi hal-

kin açıktan kırılacak düzeye gelmesine seyirci kalmayı, demokratik taleplerini gaddarca bastırmayı kendisine ilke edindi.

"Günlük kur ayarlamaları" devam etti. Türk Parasını Koruma Kanunu kaldırıldı. Böylece de Türk Lirası ABD Doları karşısında hızla değer kaybetmeye devam etti. Özal hükümetinin kuruldugu Aralık 1983 günlerinde 1 dolar 280 TL iken 1 yıl sonra 1doların değeri 430 TL'ye yükseldi.

Hükümet, faiz politikasında gittiği değişikliklerle tekelciye büyük yararlar sağladı. Faiz hadleri yükseltildi. Kredi faiz oranları düşük tutularak bundan doğan açıklar hazineden karşılandı. Emekçi halk yığınlarından alınan vergilerden elde edilen paralar tekelciye bu şekilde peşkeş çekildi. Faizlerden kesilen stopaj vergisinden yüzde 100'lük (yüzde 20'den yüzde 10'a) indirim edildi. Hamiline yazılı mevduat vergisinden üçte birlik (yüzde 30'dan yüzde 20'ye) bir indirim edildi. Muamele ve sigorta vergisinden yüzde 80'lik indirim edildi. Böylece banka kredilerinden kesilen gider vergisi yüzde 15'ten yüzde 3'e düşürüldü.

Daha önce mevduat toplamı 2milyar dolardan az olan bankalar yüzde 12,5 ve 5 milyardan fazla mevduat için yüzde 15 karşılık bulundurma geçerli iken; bugün hepsi için yüzde 10'luk bir karşılık bulundurma hükmü uygulamaya sokularak büyük bankalara yeni avantajlar sağlandı. Bankalar, bu "ölü para"nın yarısıya hazine bonusu satın alabiliyorlar ve bunun için tespit edilen faiz oranı yüzde 5 oluyor. Bankaların vadesiz mevduata ödedikleri yüzde 20'lik faiz oranından indirimle gidilerek bu oran yüzde 5'e düşürüldü.

Bankaların, Merkez Bankası'ndaki kanuni karşılıklarına ödenecek faiz miktarı eskiden yüzde 0,5-1,5 iken Özal hükümeti bunu yüzde 3 olarak tespit etti.

3 milyondan yukarı faiz geliri olanlar için beyanname verme zorunluluğu kaldırıldı.

Tekeci burjuvazi yararına fa-

iz politikasındaki bu değişikliklerin yapılmasının yanısıra ihracat ve ithalatta da bazı değişikliklere gidildi. Büyük ihracat şirketleri teşvik edilerek, küçük ve orta boy ihracatçıların iflasını getirecek önlemler alındı. İhracatçı büyük şirketlere devlet bütçesinden büyük para yardımları yapıldı. Dışalım serbest bırakılarak, ithalat vergisi azaltıldı. Yabancı sermaye ve ithal malların satımını yapan ve Türkiye ekonomisinde en kilit noktaları ele geçirerek küçük ve orta boy işletmeleri yutan parababalarına kolaylıklar yaratıldı. Böylece de emperyalist tekeller kendi mallarını pazarlayabilecekleri pazar teslim edildi. Türkiye ekonomisindeki bu "dışa açılma" uygulamalarıyla bazı sanayi birimleri iflasa karşı karşıya getirildi. Dıştan gelen mallarla rekabet edemeyen şirketlerden bazıları, mal üretmeyecek duruma geliyor. Bu durum Türkiye sanayi kalkınması üzerinde olumsuz etkiler yaratıyor. Çeşit üretiminde bir azalmanın olması kaçınılmazlaştı. Emperyalist yabancı tekeller "gizli damping" metodlarını uygulamaya soktular. Bir süre sonra, eskiden Türkiye'de üretilen çok sayıda yerli mal türünün artık üretilmemesi gündeme geldi. Üretimi düşen veya bundan sonra üretilmeyecek olan malların ithalının hızlanacağı açıkça ortaya çıktı. Bu, Türkiye'de ağır sanayinin gelişimini de olumsuz yönde etkiliyor. Montajcılığa daha fazla eğilim gösterildiği gözlemleniyor. Emperyalist tekellerin Türkiye ekonomisi ve dolayısıyla da politikası ve kültürü üzerindeki etkileri artırılmaya çalışılıyor. Türkiye, emperyalistler için bir gıda deposu haline getiriliyor. Hatta, Türkiye'nin gıdasız onu bile beceremeyecek duruma sokuyor ülkeyi. Türkiye'nin iç üretimi, belli bir alana sıkışıyor ve az sayıdaki ürün çeşidinin üretimine yöneliyor. Türkiye'nin, üretiminde, "hür dünya" pazarlarındaki "işbölümü"nde gerekli onurlu(!) yerini alması hedefleniyor.

ZAMLAR

Özal'ın geçen bir yıllık başkanlığı açlık, sefalet ve yoksulluğun ülkeyi kasıp kavurduğu

bir yıl oldu. Özal, ANAP programını mecliste okurken enflasyonu yüzde 25'e indireceklerini iddia etti. Yalanı tutmadı. Enflasyon hedeflenen rakamın iki buçuk katı kadar yükselerek yüzde 60'ın üzerinde gerçekleşti. Yüzbinlerce emekli soğuk kışa odunsuz-kömürsüz, yatakta sağlık koşullarına uymayan barakalarda geçirdi. Günlerce çocuk çocuyla aç kaldıktan sonra çareyi fırınlardan ekmek kaçırma klabulanların sayısı arttı. Et bir lüks malzemesi haline geldi. Cuntacılar hiç utanmadan halka günde iki öğün yemek yemeyi önerdiler. Gidasızlık, yoksul çocuklarda çeşitli hastalıkların meydana gelmesine yol açtı. Yoksulluk binlerce can aldı. Fuhuş o kadar tırmandı ki belli başlı "meslek"lerden biri durumuna geldi.

Tarımsal üretim girdileri fiyatlarının büyük yükseliş göstermesi üretimin verimini düşürdü, köylülüğün yaşamını çekilemez hale getirdi. Gübre, ilaç, tohum ve diğer tarımsal girdilere yüzde 100'e kadar varan miktarda zamların yapılması üretim kalitesi ve miktarının düşüğe düşürdü, kalmasına önemli ölçüde etki etti. Öte taraftan köylülerin ürünlerinin ucuz bir fiatla gaspedilmesi, tarım politikasının adaletsizliği köylü kitlelerin sefaletini arttırdı.

"SERBEST TOPLU PAZARLIK DÜZENİ"

Tekellerin karlarındaki yüksek artışlar, enflasyon oranının yüzde 60'ın üzerine tırmanmasına rağmen ücret artışları çok düşük düzeyde kaldı.

Sözde 1 Ocak 1984 gününden itibaren Serbest Toplu Pazarlık düzenine geçildi. Oysa DİSK'in kapalı olduğu, sınıf sendikacılığının yasadışı ilan edildiği koşullarda, 2821 sayılı sendikalar yasası ve 2882 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasaları gibi faşist özlü yasalar yürürlüğe kondu. Sendikalar örgütlenmeye ilişkin olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığınca 1984 yılı Ocak ayı istatistikleri sahtekarca hazırlanarak, getirilen çerçeve bile işlemez hale getirildi. Yüksek Hakem Kurulu'nca belirlenmiş ücretler en alt düzeyde tutuldu; sözleş-

melerde Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) ve Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS)'nin "prensip ve tavsiyeleri" ve "prensip tavsiye ve hedefleri" en büyük sermaye çevrelerince ileri sürüldü. Toplu Sözleşme Koordinasyon Kurulu (TSKK) ve Yüksek Hakemler Kurulu (YHK) işçilere düşmanca tutumda ısrar ederek grev hakkının göstermelik olmaktan öteye gitmemesi için her çareye başvurular. Sarı TÜRK-İŞ yöneticilerinin işçi haklarına ihanet içinde oldukları bir dönemde başlatılan toplu sözleşmelerle enflasyon oranının ancak yarısı karşılanabildi.

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda saptanan 24.525 TL'lik asgari ücret oranı, 20 yıl önceki asgari ücretin gerçek anlamda yüzde 70'i kadar olup sadece insanın barınma, beslenme, sağlık ve giyinme ihtiyaçlarını bile sağlayamayacak düzeydedir. Oysa gazetelerin yaptığı bazı araştırmalara göre 4 kişilik bir aile için gerekli aylık mutfak masrafı 58 bindir. Buna bir de barınma, giyinme ve diğer masraflar eklendiğinde ortaya çıkacak rakamsal sonuç asgari ücretin güldürüldüğünü daha iyi ortaya koyar.

ÖZAL HÜKÜMETİ DEMOKRASİYE DÜŞMANDIR

Özal Hükümeti, "demokrasiye geçiş" yapıldığı intibasını iç ve dış kamuoyunda yaratmak amacıyla sözde sıkıyönetimi bazı yerlerde kaldırdı. Oysa, sıkıyönetimin kaldırıldığı illerde başka kılıflar altında olağanüstü hal yasaları, Anayasa maddeleri ve diğer yasal çerçevesinde sıkıyönetim aynen uygulandı. Değişen hiçbir şey olmadı gözler önündedir. DGM'ler 1 Mayıs 1984'ten beri yürürlüğe sokulmuş. Halkta beliren demokratik muhalefet üzerindeki baskı, terör ve sindirme hareketleri sürüyor.

Kenan Evren'e ve Meclis Başkanı'na verilen 1256 aydının "Demokratik Düzene İlişkin Gözlem ve İstemler" başlıklı dilekçede sansür, idam ve işkencenin kaldırılması, örgütlenme basını ve düşünce özgürlüğünün

tanınması, kapsamlı bir "af" ilan edilmesi, TRT ve üniversitelere özerklik tanınması, davaların sonuçlandırılması, insan haklarının ihlal edilmemesi vb. gibi istemlerin ıleri sürülmesi halk yığınlarının sempatisiyle karşılanırken; diktatörlüğün elebaşları dilekçe sahiplerini mahkemelere verdiler. Bunlardan öğretim üyesi olanlar YÖK'ün gazabına uğradılar. Haklarında soruşturmalar açıldı.

Öğretim kurumlarında faşist eğitim sisteminin izlenmesi, öğrencilerin şovenist, militarist, yaratıcılıkları köretilmiş, robot ve uşak ruhlı bürokratlar olmalarının sağlanabilmesi çabaları ANAP iktidarının öneme üzerinde durduğu bir konu oldu. Öğretim birimlerinden biri olan üniversitelere özel bir önem veriliyor. Rejim karşıtları olan öğrenciler ağır cezalara, baskılara maruz kalıyorlar. Yoksul halk çocuklarının yüksek öğrenim yapmaları çok güçleşti. Öğrencilerde önemli bir bölümü okul harcı (daha doğrusu haracı) nı ödeyemediğinden okulu terketmeye yüzüze geldi. Okullar ve yurtlar askerî kişila disipliniyle yönetildi.

ANAP iktidarı döneminde dış politikada ABD ve diğer uluslararası emperyalist güçlere bağımlı bir politika izlendi. Bölgede emperyalist planlar için Türk Ordusu hazır bulundu. Nükleer başlıklı ABD füzelelerinin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı topraklarına yerleştirilmesi için faşist diktatörlük uşakça tavırlar içerisine girdi. Maceracı emperyalist planlara canla başla katıldı.

15 Ağustos'ta Eruh ve Şemdinli'de meydana gelen provakatif eylemler bahane edilerek Kürt halkının ulusal demokratik muhalefeti ve Türkiye'deki rejim karşıtlarına karşı yoğun saldırılara girişildi. Onlarca Kürt köyü yakıldı, bombalandı. Onbinlerce Kürt işkenceden geçirildi. Kimisi tutuklanırken, onlarcası da açktan açığa kurşuna dizildi. Aylardır "teröristleri yakalama" adı altında Kürdistan halkına ve Türkiye'deki demokrasi güçlerine karşı terör eylemlerine giriliyor. Faşist diktatörlük, Irak'taki gerici Baas rejimi ile Kürt ulusal hareketine karşı bir anlaş-

ma imzaladı. Şimdi sömürgeci çağdışı gerici mollalar rejimiyle de belli bir temelde anlaşmaya varmak amacıyla çabalar harcıyor.

Faşist Evren-Özal çetesi, Kürdistan'daki olayları bahane ederek anti-faşist kesimlere karşı daha hayasızca saldırıyor. Davalar hızlandırıldı, cezaevlerinin durumu yaşanılmaz halde, en ufak direniş kanla bastırılıyor. Diyarbakır, İstanbul Sağlıkçılar Metris ve Ankara Mamak gibi bir sürü cezaevinde direniş geçenerle azgınca saldırılarak direnişçiler çok sayıda şehit verdiler.

Politik tutuklulara özgürlük

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ GÜNÜ...

Baştarafı sayfa 8'de

İstatistiklere göre Türkiye'de her 10, Kürdistan'da her 20-30 kişiden birisi ancak üniversitelere girebiliyor.

Ortada kalan muazzam bir gençlik potansiyeli faşist cuntanın boy hedefi haline geliyor. Kürdistan'da "Silah arama" gerekçesiyle olsun, "terörüst arama" bahanesiyle olsun, cunta, mızrağın sivri ucunu gençlere yönetiyor. Hele okur yazar olmak, toplumsal sorunlara ilgi duymak daha büyük bir suçtur, bunun cezası daha ağırdır; işkencedir, vahşettir, barbarlıktır. Böylelikle sömürgeci faşist güçler gençleri tümü çift yönlü bir baskı cenderesi altına almakta, deyim yerindeyse "suyunu çıkarmaktadır".

Zaten çıkarılan 'YÖK yasasıyla çoktandır çağdaş bağımsız araştırma ve özgürce öğrenim yapmanın koşulları ortadan kaldırılmıştır. Üniversite özerkliği denen bir şey kalmamış, ılerici, yurtsever öğretim görevlileri ya görevlerinden uzaklaştırılmış, ya sürgün edilmiş ya da istifa etmek zorunda bırakılmıştır. Onların yerine gerici-faşist, cuntaya uşaklık eden görevliler işbaşına getirilmiş, klit noktalar bunların denetimine verilmiştir. Öğrenci gençlik, ırkçı-şoven, asimilasyoncu, militarist, faşist ideolojiye uygun köle ruhlı, robot düşünceli bürokratları, teknokratları çevrilme isteniyor. Kıscası üniversiteler böyle bir duruma getirilmiştir ki, gençliğe gelece-

isteminde bulunanlar vatan hainliğiyle suçlanıyor. Yapılan propaganda ile sıkıyönetim ve faşizmin iktidarda kalışına haklılık kazandırılmaya çalışılıyor. Halk yığınları, demokrasi mücadelesinden bu şekilde alıhonomak ve ardı arışı gelmeyen saldırılara meşruluk kazandırılmak isteniyor.

Böylesi bir ortamda sol güçlerin, tüm anti-faşist kesimlerin birliği canalcılığını korumaya devam ediyor. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği önemli bir adım oldu. Şimdi tüm devrimci demokratik ve sol güçlerin görevi bu adımı yeni adımlarla güçlendirmektir.

Öğrencilerle ilgili hiç bir şey vaatmiyor. Gençlik toplumsal olaylardan soyutlanmışlığa, apolitikleşmeye, yozlaşmaya, duyarsızlaşmaya itiliyor.

Uluslararası öğrenci gününde Kürdistan gençliğini Kenan Evren faşizmine karşı örgütlemek acil görevlerimizden biridir. Bunun ilk adımı, gençliğe savaşında örgütü güvence olacak, döneme uygun bir öndü gençlik örgütünü kurmaktır. Bu zor baskıcı, terörcü ortamda öndü gençlik örgütü işçi-köylü-öğrenci gençliği sömürgeci tekelci burjuvaziyeye, onun faşist diktatörlüğüne ve ülkeyi emperyalist işbirlikçi yerel gerici güçlerin saldırılarına karşı korumak ve yönlendirmek zorundadır.

Gençlik örgütsüz savaşamaz. Çünkü gençlik enerjiktir, dinamik ve girişkendir, diğer yandan duygusaldır, meraklıdır, toplumsal olaylardan direk etkilenir, öğrenmek, savaşmak ister. Onlara öğrenmeyi ve savaşmayı öğretmek, onları örgütleyip, yönlendirmek, provakatif eylem ve hareketlere karşı duyarlı kılmak, anti-faşist mücadeleye konuma göre onları kanallı ve mobilize etmek partimizin temel görevlerindedir. Çünkü partimiz gençliğimizle geleceğimizin güvencesi saymaktadır. Çünkü partimiz Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nde gençliği işçi sınıfınının yedek gücü olarak görmektedir.

Uluslararası Öğrenci Günü ve Kürdistan Gençliği

Bundan 45 yıl önce 17 Kasım'da Çekoslovakya'nın başkenti Prag'da işitilmeyen bir faşist terör başladı. Bu terör, Hitler faşizmi tarafından yüksek öğrenim gençliğine yönelikti. Öğrenciler öğretmenleriyle beraber dişe diş kana kan bir mücadele yürüttüler. Onlarca öğrenci şehit oldu, yüzlerce "Zaksanhusan" denilen faşist kamplara gönderildi. Ama öğrenci gençlik teslim olmamış, muazzam ve kararlı bir anti-faşist mücadele örgütlenmişti. Bu, Avrupa'da öğrencilerin anti-faşist örgütlü mücadelesinin şanlı bir örneği oldu. 1941 yılında Uluslararası Öğrenci Koordinasyon Kurulu 17 Kasım'ın uluslararası öğrenci günü olarak kutlanması kararı aldı. 27 Ağustos 1946 yılında Uluslararası Öğrenci Birliği kuruldu ve otomatikmen Uluslararası Demokratik Gençlik Federasyonu'nun üyesi oldu. Bugün Uluslararası Öğrenci Birliği dünyada barışın sağlanması, ulusal bağımsızlığın korunması ve demokratik öğretim ve eğitimin sağlanması yolunda mücadele veriyor.

Ülkemizde ve Türkiye'de, gençlik, Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurulmasından bu yana hep egemen güçlerin baskısına, zulmüne, ırkçı-şoven asimilasyoncu politikasına maruz kaldı. Bu uygulamaların dozu öğrenci gençliğin mücadelesi sonucunda zaman zaman esnekleşmişse de genellikle zorlu, baskılı olmuştur. Gençlik, özellikle öğrenci gençlik doğası gereği her zaman kendini toplumsal olayların içinde görmüş, akademik, demokratik mücadeleyi de aşan, mücadelelere girişmiş, bu fedakarlık ve atılganlığı nedeniyle kimi zaman konumuna denk düşmeyen eylem ve "maceralara" yöneltmiştir. 1961 sonrası, öğrenci gençliğin örgütlü ve yığinsal olarak mücadelesini sahnesine çıkardığı dönemlerdir. Bu dönemde, öğrenci gençlik anti-demokratik baskı ve uygulamalara karşı mücadele vermiş, NATO planlarına, Amerikan 6. filosuna karşı kararlıca savaşmış, bu uğurda se-

hit vermiştir. Gençlik, 12 Mart faşizmi yıllarında mücadelede aktif yer aldı. Özellikle 1974-75 yılları sonrasında genel olarak gençliğin ve özel olarak da öğrenci gençliğin kendii konumuna göre örgütlenmesi çabaları yoğunluk kazandı. Bu dönemde de öğrenci gençlik ekonomik, akademik, demokratik haklar için; anti-demokratik uygulamalara, ırkçı-şoven asimilasyoncu eğitim düzenine karşı cesurca savaşım yürüterek "yolumuz işçi sınıfı ve emekçi halkın savaşım yoludur" şiarını benimsemeye başlamıştır.

Kürdistan'da ilk kez işçi, köylü ve öğrenci gençliğin tek merkezli örgütü olarak kurulan DDKD'ler kısa dönemde yığın-sallaşarak Ülkemizin birçok yığinsal gençlik örgütü durumuna geldi. Sömürge Kürdistan'da ilk kez legal olarak kurulan ve kısa dönemde gençliği sömürgeciliğe, faşizme ve yerel gericiliğe karşı mücadele yönüne kanallı eden, böyle bir gençlik örgütü elbetteki sömürgeci güçleri korkuttu, uykularını kaçırttı ve onları telaşa düşürdü. Ülke çapında yapılan yığın-sal gösteri ve mitingler, faşist baskıları, sömürgeci zulmü protesto eylemleri, ekonomik, akademik, demokratik haklara sahip çıkma ve geliştirme çabaları, ırkçı-şoven asimilasyoncu eğitim ve öğretim düzenini yere-rek, ana dille eğitim şiarının yükseltilmesi sömürgeci güçleri şaşkına çevirdi. 1979 yılında Kahraman Maraş faşist soykırımı bahane gösterilerek en çok Kürdistan'da olmak üzere Türkiye'ye getirilen sıkıyönetimin en başta yöneldiği alanlardan biri de gençlik örgütleri DDKD'ler oldu. DDKD kapılarına kilit vurmakla, yönetici ve üyelerini tutuklamakla çalışmaların duracağını sandılar ama öyle olmadı, sıkıyönetim koşullarına göre yeni çalışma yöntemleriyle gençlik mücadeleye devam etti.

Orta Doğu'da ABD jandar-malığını üstlenmek, 24 Ocak ekonomik kararlarını halka silah zoruyla dayatmak, Türkiye işçi si-

nifinin mücadelesini ve Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini dumura uğratmak için 12 Eylül 1980 yılında sömürgeci askerî faşist darbe gerçekleştirildi. Darbenin ardından, devrimci hareket önemli darbeler yedi, devrimci-demokratik örgütler büyük zararlar gördüler. Hayatın her alanına devlet terörü estirildi, zindanlar yurtsever devrimci-demokratik insanlarla dolduruldu. İşkenceler güncel olay halini alırken arama, taramalar yaşamın bir parçası oldu. Akıl almaz işkenceler yapıldı, cinayetler işlendi, sayısız yurtsever işkenceye döndürüldü, binlercesi sakat bırakıldı, idamlar birbirini izledi, ağır cezalar kesildi, kesiliyor. 12 Eylülcüler gençlik örgütlerinin yasal düzeyde kalan sorun kırıntılarını dahi ortadan kaldırdılar. Amaç gençliği örgütsüz hale getirmek, hakkını savunamaz köle durumuna sokmak ve onu kendi sömürücü, talancı düzenine alet etmekti. Gençlik kitlesinin bulunduğu spor kulüpleri, işyerleri, üniversiteler, okullar vs. gibi yerlerde faşist faaliyetler artırılarak faşist kitle tabanı oluşturmak istiyor, devlet denetimindeki basın ve yayın araçlarıyla gençliğin beyni şovenizm, milliyetçilik ve militarizmle yıkanarak yoz bir hale getirilmeye çalışıyor.

Öte yandan her yıl üniversitelere ve yüksek okullara giremeye yüzbinlerce genç, işsizler ordusuna katılıyor. Bu olay ister istemez lumpenleşmeyi, alkolizmi, fuhuşu v.b. beraberinde getirmekte, cananlığı toplumsal bir sorun haline gelmektedir. Kapitalist eğitim ve öğretimin sonucu olarak üniversitelere girenler daha çok burjuva ve küçük burjuva kökenli gençlerdir, emekçi halkın çocukları kazansalar da üç yıllık bir okulu altı yılda bitirebilmekte, verilen öğrenci bursları onların gereksinimini karşılamamakta, okulu yarıda bırakanların sayısı oldukça artmaktadır.

Devamı sayfa 7'de

M.SERDAR